

105 Han lever

Text och musik: Rut Petrén, Shewit Besrat och Emanuel Karlsson
Arr: Noa Edwardsson

Han le - ver, han är upp-stån - den i-från de dö - da och le-ver

än. Han le - ver, han är upp-stån - den i - från de

dö - da och le - ver i - gen. *Fine*

1 En sis - ta mål - tid fick han
2 När de tog Je - sus, döm-de
3 "Krop - pen är bor - ta" sa en

fi - ra in-nan straf - fet han skul - le få. Det blev en
ho - nom till att spi - kas på kor-sets stam, när han tog
äng - el tom är gra - ven var in - te rädd! Men mång-a

bör - jan till en ge - men - skap, som gäl - ler al - la sto - ra som
 på sig vår synd och smär - ta då blev han värl - dens of - fer -
 tviv - la', kän-des o - möj - ligt, att tro det bud - skap Gud ha - de

små. Han
 lamm. sänt.
 4 Sen gick de el - va till Gal - li - leen

för att få ho - nom å - ter - se. Han sa - de till dem, be dem att föl - ja

döp dem i Fa - derns, So - nens och An - dens namn. Han

D.C. al Fine